

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1068/2021
29.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића и Драгомира Милојевића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Антонића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 2К.36/20 од 14.04.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 468/21 од 30.06.2021. године, у седници већа одржаној дана 29.09.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Антонића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Шапцу 2К.36/20 од 14.04.2021. године и Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 468/21 од 30.06.2021. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Шапцу 2К.36/20 од 14.04.2021. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ и кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. и 5. КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ казна затвора у трајању од 6 месеци, а за кривично дело из члана 278. став 4. у вези става 1. и 5. КЗ казна затвора у трајању од 3 месеца и затим је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати Вишем јавном тужилаштву у Шапцу износ од 9.534,00 динара, а на име паушала да плати суду износ од 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Одређено је да ће о трошковима у корист суда бити одлучено посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КЖ1 468/21 од 30.06.2021. године усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Шапцу, па је преиначена пресуда Вишег суда у Шапцу 2К.36/20 од 14.04.2021. године у делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеном АА, за кривична дела за која је оглашен кривим првостепеном пресудом, и то за кривично дело недозвољена производња, држање, ношење и промет оружја и експлозивних материја из члана 348. став 4. у вези става 1. КЗ утврдио казну затвора у трајању од 10 месеци, а за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. и 5. КЗ му је задржао као правилно утврђену казну затвора у трајању од 3 месеца, па је окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Слободан Антонић, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да преиначи првостепену и другостепену пресуду тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за кривична дела која су му стављена на терет или да укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се правноснажна осуђујућа пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на исказу сведока ББ, полицијског службеника. Као разлог незаконитости овог доказа бранилац наводи да се сведок ББ у свом исказу изјашњавао о томе шта су му други испитани сведоци саопштили у поступку прикупљања обавештења од грађана, као и да је тумачио видео записе са надзорних камера на којима се не види возило окривљеног тврдећи да је то возило окривљеног иако он не располаже потребним

знањем за ову врсту тумачења, пошто је та област у домену вештака одговарајуће струке.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 91. ЗКП је прописано да је сведок лице за које је вероватно да ће дати обавештења о кривичном делу, учиниоцу или о другим чињеницама које се утврђују у поступку, док је одредбом члана 92. став 1. ЗКП прописано да свако лице које може да пренесе своја сазнања или опажања у вези са предметом сведочења има способност сведочења.

Полазећи од наведеног, те имајући при томе у виду да из списка предмета и побијаних правноснажних пресуда произилази да се сведок ББ, полицијски службеник ПУ Шабац у свом исказу, датом на главном претресу, о критичном догађају од 18.08.2019. године изјашњавао на основу својих непосредних сазнања до којих је дошао опажањем везано за сам критични догађај, а не на основу онога што су му други испитани сведоци саопштили у поступку прикупљања обавештења од грађана, то се, по оцени овога суда, не ради о доказу на којем се по одредбама ЗКП пресуда не може заснивати.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлог његовог подношења наводи повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном. Међутим, бранилац непостојање по његовом мишљењу у радњама окривљеног обележја кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 4. у вези става 1. и 5. КЗ образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а све везано за по браниоцу погрешан закључак суда да је у конкретном случају била створена опасност за живот и тело људи, истицањем да из изведених доказа несумњиво произилази да у соби на спрату куће оштећеног ВВ није било никог у моменту када је по налажењу суда дошло до оштећења стакла, а поред тога бранилац истиче и да из списка предмета произилази да у возилу окривљеног и на његовом телу нису пронађени трагови барутних честица, нити је ватрено оружје одузето од окривљеног, те да током поступка није утврђено из ког правца и са које даљине је испален пројектил који је оштетио стакло на прозору куће оштећеног.

Како, дакле, бранилац окривљеног у захтеву, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног

лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева наводи и да другостепени суд у својој одлуци није дао ваљане разлоге везано за жалбене наводе браниоца окривљеног којима се указује на незаконитост доказа на којима се по браниоцу заснива првостепена пресуда, а што би по налажењу овога суда представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Како наведена повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, то је Врховни касациони суд и у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Наводима браниоца окривљеног којима се истиче да суд није могао засновати правноснажну осуђујућу пресуду искључиво на основу лажног признања окривљеног АА датог при његовом саслушању у ПУ Шабац из разлога јер је наведено признање непотпуно, нејасно и противречно са другим чињеницама које су утврђене током поступка и то са чињеницом да ватрено оружје није пронађено иако је тражено на забаченом месту на које је окривљени указао приликом наведеног саслушања, као и са чињеницама да није било трагова барутних честица и да се не зна место и даљина испаљења хица, се, по налажењу Врховног касационог суда, не оспорава законитост овог доказа, већ се заправо само оспорава одбрана окривљеног дата у ПУ Шабац, односно оцена суда о прихватљивости ове одбране окривљеног и у вези са тим правилност утврђеног чињеничног стања, давањем сопствене оцене наведеног доказа која је супротна оцени коју су нижестепени судови дали у својим одлукама, па је стога Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног и у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Слободана Антонића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић